

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1707/2016
08.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Спасић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, које заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5109/14 од 14.04.2016. године, у седници већа одржаној 08.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5109/14 од 14.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 21482/10 од 09.07.2014. године ставом првим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади нематеријалну штету због претрпљених душевних болова услед повреде части, угледа, права и слободе личности насталих неоснованим лишењем слободе, у износу од 8.590.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа, за још 187.410.000,00 динара са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 438.500,0 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5109/14 од 14.04.2016. године ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је тужена обавезана да тужиоцу накнади нематеријалну штету у износу од 5.800.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.07.2014. године до исплате, док је за износ од још 2.790.000,00 динара са законском затезном каматом тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужене и потврђено решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде.

Против другостепене пресуде заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, с обзиром да је побијана пресуда јасна, разумљива и садржи разлоге о битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у притвору у периоду од 04.03.2004. године до 04.02.2005. године, од 24.03.2005. године до 08.07.2005. године и од 06.10.2005. године до 23.06.2006. године, укупно 785 дана, уз урачунавање задржавања одређеног од стране МУП, по основу решења Окружног суда у Чачку, због основане сумње да је извршио кривично дело злочиначког удруживања из члана 346. став 3. у вези става 1. КЗ и кривично дело убиства у помагању из члана 114. став 1. тач. 3. и 5. КЗ. Правноснажном пресудом Окружног суда у Чачку К 93/07 од 05.11.2007. године, која је потврђена пресудом Врховног суда Србије Кж 589/09 од 16.06.2009. године тужилац је ослобођен од оптужби да је извршио кривична дела која су му стављена на терет. Тужилац је рођен 1978. године, у време хапшења био је ожењен, отац једног детета, раније није осуђиван и био је запослен у породичној фирми његовог оца. Током притвора, тужилац је боравио у групној ћелији са окривљенима за разна кривична дела, а по изласку из притвора наишао је на негативну реакцију средине у којој живи, која је према њему променила понашање, супруга га је напустила и није му дозвољавала да виђа дете. Вест о његовом хапшењу била је објављена у новинама. По изласку из затвора почео је са лечењем код неуропсихијатра, и из ... се преселио у

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужена одговорна за штету коју је тужилац претрпео, у смислу члана 560. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/2001, 68/2002, „Службени гласник РС“ 58/2004), којим је прописано да право на накнаду штете припада лицу које је било у притвору, а правноснажном пресудом је ослобођен од оптужбе. Право на накнаду штете по основу наведене одредбе зависи од исхода кривичног поступка, и ради се о посебном облику објективне одговорности државе заснованом на ризику од неоснованог покретања кривичног поступка, а држава одговара за штету која није последица грешке или незаконитог рада органа тужене, већ исхода поступка за који је држава преузела ризик када је против тужиоца покренула кривични

поступак. У побијаној другостепеној пресуди правилно је примењен члан 200. Закона о облигационим односима, када је тужиоцу досуђена накнада нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части, угледа, права и слободе личности у износу од 5.800.000,00 динара са законском затезном каматом од првостепеног пресуђења до исплате. Овако досуђени износ представља правичну новчану накнаду тужиоцу, узимајући у обзир све околности конкретног случаја, а нарочито да је тужилац четири пута лишаван слободе, да је у притвору провео укупно 785 дана, да раније није био осуђиван и све време је био доступан државним органима, као и да је због неоснованог лишења слободе доживео осуду околине, и да је дошло до развода његовог брака. Стога је тужиоцу досуђена правична новчана накнада, у складу са чланом 200. став 2. Закона о облигационим односима, а ревизијом тужене се неосновано истиче да је тужиоцу накнада нематеријалне штете превисоко одмерена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић